

89

ZR3AD70
VGVDO

MARIE ŠINDELKOVÁ

JAK DLOUHÉ JEŠTĚ

Ze lži a nesvětlosti vykovali břehy neuvědomy
ze strachu a plné keryta
Přitloukají naše ruce nohy
Ríjí se duši Tam nejvíce bolí to

Zatýkají bezbranné a kyticemi v rukou
Bezpráví studí jako belastrás
Kolik odvahy ještě posbíráme v očích dětí
kolik k životu jí zbylo v nás

B L O U D Í M E T I Š Í

Blouďáme tiši

Jen tma a tma

Kůdce musí přece být
ještě pár záblesků světla
v srdcích těch
kteří bdi ve jasnou pekory
ve jasnou svědomí a lásky

Blouďáme tiši

Jen tma a tma

Občas je slyšet soufaly výkřik
Sršce však stáčí naše kroky
za tichým vysvětlím
Usedáme a náhle šťastní jistotou
přijímáme chléb a sklenici vína

Tom

LUDMÍR FILIPEK

T Ě I L E T Ě Í

N A K O N C I Č E R V E N C E

Ne jako pelikán

Spíš jako diskantý nesel
který se vždy časem protrhává
Neje jako by vnitřností se příliš pravidelně
pak obracejí zlobou která se do sebe
uzavírá a živí bílou kalem

A neje děti místo aby

/30/7/89/

K A R P A T Y

Spejuje nás jediný obleuk
Mrtví i živí huďci valiekých necí
A syrinax - Mají všechnu sílu
a chvění však o kterých viš

Mrtví a živí básníci
Pod koly trasvají i mezi pevnostními zdmi
Pevnost pevnosti

Ze jasné noci k východnímu obzoru
steupají tény Syzifidetty
a dým paměti zvazý naděj
Vystydá krev mračích zvířátek

Chytrák si hádá
na kterém konci je hář
Raději v noci hraky se valná
a ve skrytu dívají a nic nevidí

N A Ú V O D

Na ulici snad přišel
když dávno skončil den
Nevalné převazce vody
se vsakují ve vyzhlcenou zem
rozpraskanou čekáním
Ale než se opravdu rozprší
je náhle chvíle ticha
v které je slyšet
čekající křik
čekající ordo
čekající zem

/Prejíždí autobus a koly
se předírá vadou
vystavenou nebezpečným asfaltům
jenž mluví poledním sluncem
a pod obíječkou praská
stejně jako naše přesvědčení/

Napiš mi o klamné naději
Napiš mi do delšího čísla
Napiš o tom co krátké tvoje dlaně
Napiš co oba víme Napiš o mlčením
Napiš co vykvete až spadne déšť
Napiš o tom že bude pršet

Jak rychle odešel
tak rychle se nas vrací
Na cestě z blázince do rozhlasových linek
se stávil na poště a píše telegram
Mám ho však doma ještě něco řekl

Děti padá na kapli
Řekli bys; prší
Ale tento děti padá klavíro v obrouzech
Padá obychem v pádu o nás věděl
Tolik potřebujeme
Potřebujeme tolik
A ještě něco
Ještě

/1/3/89/

/.../ alespoň pár chvil, ve kterých má člověk dojem, že je před křt, že v časném jasném se přece jen odhaluje smysl bytí, že ho přece jen lze chytit za šes pro naše potesky /a také prapotesky/.

Kreedo jsem přečetla několikrát. Možná, že jsem příliš brzy narozená, abych mohla spolupracovat Váš obraz světa. Vaše představa o váše politiky /kterou jste svým odmítáním do sebe kloub vstřebávali/ je posůstatkem minulého století. Bytostný Váš lidského světa se skrývá jako hlubší vrstva reality, kterou už 19. století se snažilo přece jen proniknout. Je na básnicích, aby ji odhalili, protože rozum je na odkrývání těchto hlubších vrstev lidské skutečnosti přelomu tisíciletí příliš krátký.

"Aby lidé mohli křt jako lidé, musí básníci psát básně a kloubit metat kozelce." ... Možná, že by vůbec stále za to zamyslet se nad ontologií smíchu! Freud, Bergson a Werich, každý jiný a jinak pokládali smích za bytostný způsob odkrývání bytých předpoklád. Křtili se? Možná se realita natolik, že to už nepleť? Anože stáváme raději smutkem na povrchu, než abychom smíchem nřpili do nitra přednástnosti?

Kvám. Možná že všechno bylo, je a bude jinak ...

Jen jedno se mi zdá /na počátku té sedmé desítky/ jisté:

klouba nebude nikdy "prohet k elši s prevazen v ruce", i kdyby sebe sestoupile na zem a místo skandevaných hesel v dan sváteční "anděl míru sestoupil a pěl chválu Hospodina".

Vzpomíná

Jarka Pešková

Toto číslo je ještě kratší, než jiné. Není zde pojednání o tom, jak jsme šli na jabka a co se při tom událo, nebo opis neudálo.

Co je nového a co není, víte stejně jako já, a někdy lépe. Snad jen, že Jan Skácel dostal letos už podruhé literární cenu evropské vlny. Po Petrarceviť ceně ve Florencii na počátku léta si na jeho konci zajel pro další do Slevinska.

L.F.

/Kdo by měl zájem o připravovanou knihu
veršů Michala Karlického, ať se ozve./

P.S. Cenu Jaroslava Seiferta za rok 1989
obdržel Karel Biktenc.

Jiří GRISH

Čí jsem?

Jsem plískanie a plotě
a trav, trav deštěm skloněných
a jasných pianů bez křiketu
a touhy, ješ je v nich.

Čí jsem?

Jsem malých slabých věcí,
ješ nepoznaly hran,
jsem zvířetek, když hlava vůči
a mraku, když je potrhán.

Čí jsem?

Jsem bísně, ješ mne bore
de prstů průsvitných,
královna ne zahrozdí čeré,
jenž zkouší si svůj čich.

Čí jsem?

Jsem slzy tvrdé pleců
a sarti, chce-li čas,
jsem lásky, a níž se miješ o čas,
dán ze jablka červda na pospas.